

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излизва сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣтъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществаніята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарять за вѣстника. Подписката за спомоществаніята става въ Цариградъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

ПО ВЪПРОСЪТЪ ЗА ЕКСАРХЪТЪ.

Нетърпението на нашити съотечественици расте. Отъ сѣждѣ ни питать, какъ сѣ работити въ Цариградъ и защо са не чувать дѣлата на комисіята. Това е и умѣстно, и законно, защото са касай до интересити на сѣкиго. Сѣки иска и има право да знае, що са върши въ негово име и за негово добро.

Нъ колкото е законно исканіето, толкози по малко мислятъ да го удовлетвори. До сега никой не са е обѣржалъ да обади работити и да успокои народа, който се повече и повече са вълнува отъ безспокойство. Кѣсити и сѣвсѣмъ външните бѣлѣжки на вѣстниците нѣколко не раскривать работити и не сѣ отъ естество да успокоять.

Нѣй се бѣхми въ надежда, че единъ денъ любопитството на народа ще са удовлетвори, нъ като не виждами това удовлетвореніе и до сега, рѣшавами са да поговоримъ нѣщичко отъ само-сѣбѣ-си — да поговоримъ колкото знаѣми и чувами отъ вънъ. Нѣй ще говоримъ, защото ни е дългъ, като Българинъ и вѣстникарь. Ако кажимъ нѣщо криво или неточно, нека ни поправять. Отъ мълчаніето нѣма полза за народа, нито са разясняватъ онѣзи важни въпроси, които му прѣдстоятъ.

Тосѣ пѣтъ нѣй ще поговоримъ за избраніето на Ексарха, за което помянувахми и въ прѣдшните си листове.

Нѣй казахми тогава, че едни отъ комисарити искать Ексарха да бѣде мѣняемъ сѣки петъ години, а други поддържатъ, че той трѣба да бѣде пожизненъ. Като не можими да са съгласять, двѣтъ страни оставили въпросътъ висящъ, оставили го на одобреніето на прѣдставителити. Нѣй похвалявами това поведеніе, защото то спистява врѣмето за други работи. Ако бѣше са постѣпвало се тѣй, ако бѣхъ са оставили спорити точки на народното рѣшеніе, много сбутванія щѣхъ да са избѣгнатъ, много врѣме щеше да са списти и устава отдавна бы са изработилъ.

За да са поприготвятъ общинити за разрѣшеніето на тоя въпросъ, нѣй щемъ кажимъ резонити и на двѣти страни.

Страната за мѣняемостъ прѣдлага за пръвъ резонъ това, че Ексарха, като е мѣняемъ, не ще можѣ да си присвои голѣма власть и да нащърби народнитѣ правдини.

Като е мѣняемъ, Ексарха не ще има побужденіето да си увеличи властѣта, надъ другитѣ владыци и надъ народа, защото утрѣ ще му са испълни срока и той ще мине въ реда на епархіалнитѣ владыци. Като знае това, Ексарха никога не ще иска да работи за своето униженіе, нъ напротивъ ще са мѣчи да закрѣпи по добръ правдинитѣ на епархіитѣ.

Ако е пожизненъ, продължавать защититѣ на мѣняемостъ, Ексарха лесно мо-

жи да са увлече отъ властолюбіето и да иска да намали народнитѣ правдини въ черковнитѣ работи, защото щеработи сѣ увѣреніе, че властѣта ще остане въ рѣцѣти му.

Когато Ексарха е мѣняемъ, а членовѣти на синода постоянно мѣнувани, Ексарха сѣкога щѣ има едно силно вліаніе на работити, защото тѣзи работи ще си вървятъ и въ промѣнуваніето на членовѣти и додѣто послѣднитѣ познаять длѣжноститѣ си, а като вървятъ, тѣй ще са намиратъ въ рѣцѣти на Ексарха, което постоянно ще му усиља значеніето, додѣто най послѣ обстоятелствата го поставять господаръ на работити. Други резонъ за нуждата да бѣде Ексарха мѣняемъ е спазваніето на равенството между сичкитѣ епархіи. Като са избира за Ексархъ най достойниятъ отъ митрополититѣ и си остава митрополитъ на епархіята прѣзъ сичкото врѣме на ексаршеството си и подиръ ексаршеството, то ексаршеско достоинство ще прѣминува на различни епархіи и така епархіитѣ запазватъ равенството си — нѣщо което е нужно при дѣлѣнитѣ зрѣлостъ на общинитѣ.

Това сѣ главнитѣ оправданія на онѣзи, които искать Ексарха да е мѣняемъ. Да видимъ сега и резонитѣ на противникитѣ.

Привърженицитѣ на пожизненостѣта са опиратъ на добріятъ уставъ и на съборното управленіе и казуютъ, че нѣма страхъ за народа отъ единъ пожизненъ Ексархъ, защото властѣта не ще бѣде въ рѣцѣти му, нъ въ рѣцѣти на цѣль синодъ, който никога не ще допустне да са нащърбятъ правилата на устава. Ако синода е сѣставенъ отъ лица, които сѣзнаватъ службата си и правдинитѣ на народа, пожизненіятъ Ексархъ никога не можѣ посегнѣ къмъ расширеніе на своята власть. Нъ ако бы въ синода да има хора нищожни, Ексарха, и мѣняемъ да бѣде, безъ друго ще потѣпче правилата на устава.

Нъ нека рѣчемъ, че Ексарха е мѣняемъ. Ако са случи избраніятъ да направѣ злоупотрѣбленіе пръвѣтъ години на службѣтъ си, какво быхте посѣвѣтали да правимъ сѣ него? Да го свалимъ; твърдѣ добръ. Нъ когато народа запазва право да свали Ексарха при прѣвото злоупотрѣбленіе, тогава защо да тургами срокъ на неговѣтъ службѣ? Като знае, че ще са мѣни за злоупотрѣбленіята си — това е доста за Ексарха да му събира ума и да го държи въ границитѣ на нѣговитѣ длѣжности.

Като аргументъ противъ мѣняемостѣтъ са привождѣ и новизната на дѣлото. Като нѣма примѣръ въ православнѣтъ черковѣ черковнитѣ началници да бѣдѣтъ періодически мѣняеми, защо сега да са ввождатъ таквизи обичаи? Казватъ защититѣ на пожизненостѣтъ. Нъ менѣ са струва, че таквизи аргументи трѣба да са проваждатъ при дѣтскитѣ играчки.

Това сѣ горѣ-долу резонитѣ на двѣти страни. Ако земемъ работѣтъ вънъ отъ живота, отвлечено, и едната страна и другата ще иматъ право; нъ когато приложимъ казаното на дѣлѣнитѣ обстоятелства и на бѣдѣщето; тогава едната страна ще има повече право. На коя странѣ е по-голѣмото право, народа да намира. Наша длѣжностъ бѣше да му покажимъ работитѣ; одобреніето зависи отъ него. Нашитѣ пріатели увѣрять, че страната за мѣняемостъ была по-добра, защото давала по-добри гаранції за непокѣтваніето на народнитѣ правдини. И Гръцитѣ, казватъ тѣй, иматъ добръ уставъ и синодъ, и тѣй мѣняватъ патрика за злоупотрѣбленіята му; при се това той намира леснѣи да прѣскочи границитѣ на устава и дори сѣвсѣмъ да го унищожи. Сѣщото прави и армянокатолишкѣтъ патрикъ. Таквизи прѣскачѣния, казватъ пріателитѣ, не быхъ ставали, ако да знаяхъ патрицитѣ, че утрѣ ще са замѣнятъ сѣ други, а сами ще са върхѣтъ на епархіитѣ си. Колкото до нашето мнѣніе, нѣй го държимъ за сѣбѣ си. Сега е нужда да чуйми общото мнѣніе, а не нашето си.

ЗА ВЪСПИТАНІЕТО НА МОМИЧЕТАТА.

II.

Неудобствата на обикновенитѣ възпитанія.

Невъжеството на едно момиче е причината да му е тѣжно и да незнае въ какво да са занимава невинно. Когато е дошло до една възраст безъ да залѣга въ твърдитѣ нѣща, то не можѣ да има кѣмъ тѣхъ нити вкусъ нити уваженіе; сичко, което е серіозно му са види скръбно, сичко, което изискува едно продължително вниманіе го уморява; наклонностѣта къмъ наслажденіята, която е силна презъ младостѣта; примѣрътъ на лица отъ истата възраст, които сѣ погружени въ забавленіето, сичко служи да му задава единъ страхъ отъ рѣдовніятъ и трудолюбѣтъ животъ. Въ тая прѣва възраст, то нѣма опитъ и сила за да управлява нѣщо въ кѣщата на родителитѣ си; то непознава даже важностѣта на туй залѣганіе, ако майка му не са е погрижила да му я покаже подробно. Ако е отъ богато семейство, то е освободено отъ трудѣтъ на рѣцѣти: то ще работи прочее само нѣколко часа на денѣтъ, защото казватъ, безъ да знаѣ защо, че е честно нѣщо за женитѣ да работятъ; нъ често това работеніе ще е едно намираніе — на работа, и то не ще навикне на единъ непрѣсѣкнатъ трудъ.

Въ това сѣстояніе какво ще прави то? Дружеството на една майка, която го наблюдава, която го глѣчи, която вѣрва че добръ възпитава дѣщеря си като не ѣ

прошава нищо, която и показва намусено лице, която я утѣкчава съ своеправията си, която и са прѣдстави винаги натоварена съ сичкити домашни грижи, го убезпокоява и му вдѣхва отвръщеніе; то има около себе си ласкателни жени, които, като търсятъ да ся присламчеватъ чрезъ низки и опасни угожденія, слѣдватъ сичкити му фантази, и приказватъ му сичко което може да го отвръща отъ доброто; благочестіето му ся види едно немощно занимание и едно правило противно на сичкити наслаждения. Прочее, въ какво ще ся занимава то? Въ нищо полезно. Това нераденіе ся обрѣща даже на неискѣлимъ навикъ.

Впрочемъ ето едно голѣмо праздно, което не можемъ да ся надѣваме да изпълнемъ съ твърди нѣща; тъй трѣба никаквостити да завзематъ мѣстото. Въ това бездѣйствіе, едно момиче ся предава на лѣнност и лѣнността, която е едно тѣлѣніе на душата, е единъ неистощимъ изворъ за тѣжги. То навикнува да си една трѣтя повече отъ колкото трѣба за да си упазва съвършено здравіето; този дѣлѣтъ сѣнь не служи за друго освенъ да го омекчава, да го прави по деликатно, по изложено на вълненіята на тѣлото: до гдѣто единъ умѣренъ сѣнь придруженъ отъ едно рѣдовно упражнение, прави едно лице весело, яко и силно; това, което докарва безъ сѣмѣніе истинното усъвършенствование на тѣлото, безъ да говоримъ за ползита, които духътъ придобива. Тѣзи разгѣзенност и това бездѣйствіе, когато сѣ присѣдинени на невѣжеството, произвождатъ една пагубна чувствителност за развеселеніята и за зрѣлищата, и тѣ истити подбуждатъ едно неразумно и ненаситно любопитство.

Просвѣтенити лица и занимати съ серіозни работи иматъ обыкновенно едно умѣренно любопитство: това, което знаятъ имъ дава презрѣніе за много нѣща, които не знаятъ; тѣ глѣдатъ безполезни и смѣшни по-вечето нѣща които малкити духове, които не знаятъ нищо, и нематъ нищо да работятъ, залѣгатъ да научатъ.

Напротивъ, злѣ просвѣтенити и нерадивити момичета иматъ едно въображеніе небоздателно. Тѣхното любопитство, като нѣма друга пища, ся обрѣща на ревностъ къмъ празноти и опасни прѣдмети. Онѣзи които иматъ духъ правятъ ся пустославни, и прочитатъ сѣкоя книга, която може да храни пустославіето имъ; тѣ са пристрастяватъ за романи, за комедии, за повѣсти отъ химерически приключенія, гдѣто нечестивата любовъ е смѣсена. Тѣ ся правятъ духътъ привидителенъ, като навикнуватъ на языкътъ на романическити герои; тѣ са развалятъ даже отъ тамъ за свѣтътъ: защото сичкити тѣзи хубави въздушни чувства, сичкити тѣзи великодушни страсти, сичкити тѣзи приключенія, които съчинителтъ на романтъ е измыслилъ, за наслажденията, нѣматъ никакво отношение съ истинити причини, които управляватъ свѣтътъ, и рѣшаватъ за работити, съ измамата, която срѣща човѣкъ въ сичко, което предприема.

Едно бѣдно момиче, изпълнено отъ нѣжното и чудесното, които сѣ го омаляли въ прочитаніето му, са чуди като непамира никакъ въ свѣтътъ истинни лица, които да приличатъ на тѣзи герои: то иска да живѣе като тѣя въобразителни княгини, които сѣ въ романи, винаги при-

влкательни, винаги обожавани, винаги удовлетворени. Какво отвръщеніе за него да сѣзе въ най долията подробностъ на домакинството!

Нѣ тѣзи, които нѣматъ доста остроуміе за тѣзи любопитства, иматъ други, които имъ сѣ съразмѣрни: тѣ искатъ съ ревностъ да знаятъ що са говори, що са върши, една пѣсня, една новина, една пирига; да приематъ писма, да прочитатъ тѣзи, които другити приематъ; тѣ искатъ да имъ казватъ сичко, и тѣ искатъ сѣщо сичко да казватъ; тѣ сѣ тѣщеславни, и тѣщеславіето прави човѣка много да говори; тѣ сѣ лекоумни, и лекоуміето препятствува на размисленіята, които бы направили човѣка често да мълчи. (Ф)

ДВѢ РѢЧИ ВЪРХУ ПОЛИТИЧЕСКАТА НАУКА И ЗА НЕЙНИТИ НАЧАЛА.

Ако изглѣдаме внимателно великолѣпното зрѣлище на работити на човѣчеството, ний откривамъ въ тѣхъ единъ всеобщъ редъ, даже посрѣдъ множеството и привидимѣтъ безпорѣдѣкъ на приключеніята.

И тогава, това, което ни удивлява не е само едно просто наследственое сношеніе, което свързва помежду имъ различнит фази на животътъ на народити, нѣ още и при сичко, идеалътъ на усъвършенствованіето къмъ който човѣчеството са стрѣми, слѣдъ като го е разумѣло, за да го усъществява непрѣстанно.

Муденъ или бързъ, този напѣдѣкъ са нарича цивилизація, и съставлява съвкупното дѣло на общества, които занимаватъ нашиятъ глобусъ.

Неговото течение често са присича отъ многочисленни преобращенія: потоци ставатъ, мракъ пада, и зданіето са изгубва поѣкогажъ въ фортуната; нѣ като небѣсната дѣга, която свѣти надъ главити ни слѣдъ бурата, голѣмити лѣни са явяватъ винаги отъ врѣме на врѣме и на разстоянія.

Прочее, истинна е че причинити, които растрояватъ обыкновеніятъ вървежъ на нѣщата, малко траятъ, и че рѣдѣтъ извършва постоянно дѣйствието си. И за това праведна въ своити общи размисленія върху състояніето на наукити и писменността издадени въ 1822 Г-жа София Жерменъ е казала слѣдующити досто-забѣлжителни думи.

«Ако языкътъ на теоріята са присно-«собеше на въпросити на политиката, «тяжненіето на човѣчеството къмъ бла-«гочиніето бы станало явно чрезъ образ-«ци; краткото траиіе на растронителнит «причини бы са доказало математически, «и бы станало очевидно че истинното и «праведното дѣйствуватъ постоянно за да «отмахнатъ спѣжкити, които препятству-«ватъ на заявленіята имъ.»

Слѣдователно, има закони твърди и рѣдовни, и политиката не е вече само едно искусство, нѣ още и наука, която има за прѣдметъ да отличава между причинити, които дѣйствуватъ върху общата система, кои сѣ онѣзи, които, подпомагани отъ силн винаги растащи, най послѣ ще прѣудолѣятъ: догдѣто други, случайни, на които слѣдствіето е твърдѣ голѣмо, въ една дадена минута, ще прѣкъснатъ тозъ часъ дѣйствието си.

Науката на политиката не е нова; въ сѣко врѣме, най голѣмити духове сѣ са прѣдавали на изученіето ѝ, и онѣзи, които

сѣ я потикали напѣдѣ, сѣ спечелили голѣма слава между народити.

Отъ единъ вѣкъ насамъ, духътъ на човѣка напѣдува съ исполниски крачки въ опитността посрѣдъ безкрайнити развалини на постановленіята и образити на различни правленія.

Посрѣдъ вълненіята на политиката, които изискуватъ дълбоко размислюваніе, посрѣдъ огнѣтъ на борбата, държавнити мѣжѣ при сичко туй са занимаватъ по-вече въ приспособеніето на своити теоріи отъ колкото въ тѣхното описаніе, тѣ истощаватъ усилията си за вѣстѣржествованіето на своити ученія и нерадятъ най чѣсто за дѣйствието и отвлеченити идеи на науката.

Какво са изискува за направяніето на едно политическо списаніе? Едно рѣдко ученіе, дълбоко знаніе на исторіята, на правото и на политическата икономія, практика и опитъ въ работити, другоаче човѣкъ бѣдствува да земе утопичти за реалността на нѣщата и да са загуби въ личнити си блѣнуванія.

Науката на политиката има за прѣдметъ сравненіето на различнит образи на правленіята и на вещественити до-становленія въ сѣкоя отъ тѣхъ; тя изучава тѣхното дѣйствіе върху обществото, изслѣдува началото имъ и показва слѣдствіята имъ.

Гражданскити постановленія произтичатъ право отъ тѣхъ: съставяніето на семейството, начинѣтъ на наследуваніето, на имотити, расподѣленіето на богатството надѣжатъ на политическитъ рѣдъ както и правителственната нарѣда, и сѣ взаимно една причина и едно слѣдствіе на образѣтъ на правителствата.

Основателнити начала на нарѣдата на общества, различнит образи на правленіето, монархіята, аристокраціята, демокраціята, и смѣсеннити правителства, ето прѣдметити на политическата наука.

Приложете на сички тѣзи, сношеніята между нарѣдата на държавата и нарѣдата на семейството, между началото на срѣдоточното правителство и областнит и мѣстни постановленія, между религіознит и политическити постановленія, и вий ще имате като развѣте сичкити тѣзи прѣдмѣти, които показваме, едно хубаво списаніе върху политическата наука, което ще допълните по-добрѣ като кажете една дума за международната политика, за поселеніята, за съставленіето на народити, за трактатити и съюзническити връзки и най послѣ за войната. (Слѣдува).

ХОДѢТЪ НА НАШИТИ ЧЕРКОВНИ РАБОТИ.

Твърдѣ късно и трудно ще са увѣрили, че поведеніето което показвамъ сега при учрежденіето на нашата народна черква е парично противоположно на онуй, което сѣми показани, когато изобщо сѣми възвышили гласѣтъ и дружно сѣми са погрижили за да са отървемъ отъ инородното духовенство и отъ фанаріотскити архонди, и да са снабдимъ съ собствено наше, което да съчувствува и състрада на едно съ насъ въ сѣко обстоятелство.

Народътъ тогава дълбоко параненъ отъ утробнити стрели на враждебното му онуй духовенство сѣмъ воображаваше, че единоплеменнитѣ наше духовенство, преобладаано отъ самоотверженіе и отъ сичко желаніе ще са покажи по горно, по началата на свѣтата наша вѣра, и по изпълненіето на високити си човѣколюбиви дължности, отъ притеснителити, и щомъ му са отвори туй блистателно поприще чрезъ едно высочайше съизволеніе ще побѣрза да приспособи на дѣло

тѣзи добри народни надѣжди, и съ доблесни си подвизи ще изгладятъ отъ помежду му остатѣци на пороѣтъ, на неправдата, на коварствата и на междоусобната ненависть. При туй народѣтъ са ласкаеи и отъ прѣятната надѣжда че въ шнето на неговити първенци и водачи ще намѣри неуборима подпорка въ нуждити си и че въ сѣко едно обстоятелство ще употребятъ влїието си при духовенството, и каѣто на друго мѣсто бы са показало за потребно, да са руководствува въ пътя на правственното усъвършенствование и на вещественното благополучіе.

Но неприятели събитїя които напоследокъ са посредствували при сочиненїето и разглѣжданїето на организескиятъ уставъ въ комисїята по между почтенни членове, медленото пипанїе на работата, и суровити и неистойни думи, които често са казваше че са размириха въ комисїята дали сѣ причина на мнозина и, даже и най хладнокрѣвни, да си составяватъ понїтіе противоположно на първото, и да помислятъ, че тука са дѣйствувало противъ народни интереси, съ задни мысли и за частни ползи. Мнозина даже които са далечъ отъ работити си позвошиха да са изразятъ и по сурово, че нѣкои си отъ наши комисари баватъ уставити за да упропастятъ въпроса и пр. пр.

Тѣзи и други подобни на тѣзи основни слухове са дали вѣрїя на неприятели да са вооружатъ противъ почтенни наши комисари които съ начинъ като подкопаватъ тѣхната честъ да лебятъ отъ усюване народното убежденїе и да направятъ раздоръ и соблазненъ щото да са каинъ че сѣи прѣдприели таково важно дѣло.

Народѣтъ уморенъ вече отъ многогодишно търпѣніе, и преогорченъ отъ неприятели слухове загубва постепенно религіозното чувство къмъ изпълнителити на вѣрата му, и доверчивостта къмъ първенциити си, и сѣдователно хладнокрѣвно влуща са въ разни размисленїя, които не са до толко полезни за вѣрата му и за неговити лични интереси. Той даже въ негодованїето си са изражава и явно, че споредъ както упѣ са наръждало будущето му духовенство твърдъ малко щѣло да различи отъ ипорочното, и че са были суетни неговити жертви и старанїя, които положили до сега. Туй понїтіе за нашето духовенство, както вижда сѣкій, са е составило сега напоследокъ по причина на необнародванїето на начертанїето за уставити и на неприятели распрѣсване на слуховити за дѣйствиїта на комисїята.

Врѣмето е сега нашии свѣти старци наедно съ другити почтенни комисари съ лично самоотверженїе да покажатъ на народа торжественно съдѣлата си, че великити тѣзи слухове сѣ произлезли отъ искренното и съвѣстно разискване на народни интереси, а не споредъ както са поикали да подтвърдятъ нѣкои си отъ задни мысли и отъ лични капризи. Сега когато вече правиликѣтъ за призованїето на народни прѣдставители въ столицата съ тахирѣ отъ комисїята са е подложилъ на височайше одобренїе, и не сѣлва много достопочтенни чирковни общини ще назначатъ свонти си повѣрени за народно събранїе, сега са изисква съ старанїе начертанїето на организескиятъ уставъ повторомъ да са пригладатъ и часъ напредъ да са досвърши, за да не бы са дало наово поводъ и самити прѣдставители да съставятъ понїтіе неприятели за еднородното наше духовенство и за първенциити, и тѣи са убїе еще въ началото на възражданїето религіозното чувство и стремленїето къмъ общото добро.

Нѣи ще са похвалими че споредъ свѣдѣнїя които сѣи получили, ако са точни, при всїкити слухове които са раздадоха, напоследокъ и дѣлти парти въ събранїето отъ прѣдидущїятъ петѣтъ работити сѣ разглѣдали твърдъ миролюбиво и уставити почти свѣршватъ.

Онуи което сѣи въ положенїе да похвалими, и което прави честь на свѣтити старци и на първенциити е, че тѣ са оставили матерїалната частъ на уставити на прѣдставители да размислятъ за нея и да я узаконятъ соразмѣрно съ положенїето, и съ силата на народа.

Незнаеи да ли ще сѣи члїстити да слушаи и да извѣстии на читателити ви, че причинити които раздѣляваха почтенни комисари на дѣлти парти сѣвѣтъи исчезнали, и че вече всїкото каѣто са разисква и са прави въ комисїята става съ нѣи голяма искренности. Туй жѣлаеи да знаеи.

(Т.)

ЗА ЖЕНСКИТИ НАШИ ДРУЖЕСТВА.

Образованїето на женскити полъ е нѣщо необходимо за челоуѣческиятъ родъ, както е необходимо въздухъ за сѣка жива душа. Тѣзи необходимо я чувствуватъ и най образованити народи и полагатъ усилия да я удовлетворятъ. Толкось по-вече ти е за насъ чувствителна и толкось по-вече трѣба да полагаме нѣи старанїя за нейното удовлетворенїе. По причина на много неблагоприятни исторически обстоятелства въ нашиятъ народенъ характеръ има много недобри чѣрти (това не трѣба да са бонимъ да го исповѣдаме нито да нѣи криво когато го исповѣдаме, защото съ това исповѣданїе нѣи правимъ начало на исправленїето си). Това е нашъ исторически недугъ отъ който можемъ са освободи нѣи само чрезъ дѣбрата отхрана на цѣли поколения. Прочее у насъ най-много има настоятелна нужда да са даде добра отхрана на женскити полъ, да са приготвятъ добръ отхранени и образованни майки; защото само тогава нѣи можеме да са надѣваме за добра отхрана, съ която заедно ще изчезнатъ и недостаткити ни, когато имаме нѣи добри образованни майки. За да бѣде това по-скоро, трѣба, разбира са, за достиганїето на тая цѣль да спомогатъ сичи пзедно — и мѣжжїи и женскїи полъ. Мѣжжїи може да сѣзнава нуждити на жената; нѣи жената много бы изгубила, ако са оставеше само мѣжжїи да са грижи за нея, а тѣ да чѣка на готово. Чуждѣи грижи сѣ добри, чуждата помощ е полезна нѣи недостатѣнна; въ сѣка една работа тѣ е нѣщо второстепенно и на нея само да обѣга човѣкъ не е нѣщо разумно, нито на съобразно съ челоуѣческото достоинство.

Нашето врѣме е такова, Г-не Редакторе, щото и най високата истина става достѣпна сѣкиму. Тѣи сѣщо е истина, че образованити и добръ въспитанити майки могатъ да въспиталтъ добро поколение, а за да бѣдѣтъ майкити образованни и добръ въспитанни трѣба най-много сами да са погрѣжатъ за образованїето и въспитанїето си. — тая истина прониква и у насъ и са усвоява отъ нашии жени, които и побудени отъ нея, учредиха на много мѣста женски дружества. Цѣльта на тѣзи дружества, разумѣва са, не е нѣщо друго, освѣнъ да съдѣйствуватъ за по-успѣшното и по-правилното развитїе на женскити полъ. Ако земемъ въ влїианїе капиталити, съ които владѣятъ и ще владѣятъ тѣзи женски дружества, то разумѣва са, нѣма на какво твърдъ да са радвали; но тука главното не е въ матерїалната сила, ами въ моралната, въ онзи нравственъ възелъ, който обединява нашии жени. Главното е тука туй, че, благодаренїе на подобни дружества, нашии жени са събиратъ наедно въ нѣето на цивилизацията, въ нѣето на бѣдѣщїятъ челоуѣчески напредѣкъ и усъвършенствование. Нѣма съмнѣніе, че отъ тахивато събранїе и бесѣди сѣка една жена ще си утѣва съ други по-възвнѣшенни чувства и стремленїя, както и желанїя. — Като е тѣи, не ще ли бѣде много добръ, ако сичкити наши женски дружества имѣтъ най-тѣсно сношенїе помежду си, ако баримъ писмено са съвѣтвуватъ за по-добриятъ си успѣхъ и напредѣкъ, ако съобщаватъ едно на друго състоянїята, нуждити и успѣхити си, и ако, най послѣ, са постаратъ да си направятъ една программа и едно главно сѣдѣнїе. Тогава, мисля, ще бѣде по-добръ за женскити дружества, защото катомѣтъ тѣ една программа, често споразумѣніе и едно сѣдѣнїе, — ще могатъ по-тѣсно и по-правилно да обѣиватъ истиннїятъ пѣтъ, по който трѣба да вървятъ, и не ще са глѣдѣтъ тогава като явленїя временни и извикани по подражанїе, ами като явленїя разумни, извикани отъ разумното съзанїе на народни нужди.

Сичко това ми прави, Г. Редакторе, да вѣрвамъ, че и повосѣставенното женско дружество въ градѣтъ ни (Браила), което има за членове доста развити и образованни госпожи и госпождици, ще са старае, споредъ по-изгодни средства, да върви къмъ цѣльта си по жѣлаеи тѣи пѣтъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

РУССЕ 12 юнїа. Прѣди четири дѣна дои отъ Силистра единъ Евреинъ на име Елїа Саломонъ, който подале едно саморѣчно написано прошенїе до общината въ което излагаше сѣрдечното си жѣланїе да са покрѣсти и влѣзе въ христїанската вѣра: той казваше въ сѣщото врѣме че е далъ прошенїе на Силистренската община която го приела тука. Отецъ Нилъ като про-

чѣлъ легиникомъ туй прошенїе, намѣсто да земе да му покажи нѣщо отъ христїанството и да го распали още въ свѣтото намѣренїе едвѣмъ благоволилъ да си обѣрни канѣнциата и му казва: « Гитѣ шинди вакѣтъ юкъ да ярѣнѣ гѣлъ; » и сутринѣта за други дѣнь, та на сутринѣта го праца пѣжъ до стола Поповъ да му направи една жалба на турски която трѣбало да поднесе на Валията. Г-нъ Стоилъ му отговаря тѣи: « Не е пужда да са отпасаи до Валията; защото свободата на религіята е провъзгласена официално, за туй прибѣрзайте и чѣсъ напредъ приѣмете въ цѣдрата на православїето една нова овца, та пакъ ваше знанїи. »

Прѣдобрий пастиръ! Отецъ Нилъ на туй отговаря съ: соукъ адѣмъ сѣнъ гитѣ да ярѣнѣ гѣлъ и пакъ проважда самоподбуденїятъ ревнителъ за православїето. А защо е туй? Разумѣва са дано го направил да са развѣрне отъ намѣренїето си и да не му прави затрудненїе да го углошава. Ето ти пастиръ добрий! Жалко, Г-не Редакторе, жалко нѣщо, да глѣдѣшъ отъ Америка са повъртили хората да дождѣтъ да проповѣдватъ протестанството а пѣжъ нашии пастирѣи ги мѣрзи отъ одѣрѣтъ си да са помѣстятъ да кажатъ на жѣлающїи да са покрѣсти баримъ: пѣкъ еи япаѣанѣс. Тахивзи пѣжъ духовници са приготвеватъ за владѣи Български! и коначи си приготвили биле!

РИЛА 14 юнїа. Честито бѣше и нашето село, Г-не Ред., да види да са отслужил за прѣвъпѣтъ тѣзи година на 11 майя парочна служба за народниѣи ни празникѣтъ св. Кирила и Методїа. Празнуванїето стана отъ селянити ни, които тозѣ дѣнь престанахъ сички отъ работата си, макаръ и да не имъ позволяваше врѣмето, което ги выкаше на лозята, ливадити, градинити, които сѣ главнїятъ поминѣкъ на тукашното населенїе.

Като този дѣнь е единъ случай въ който неможа да премѣзѣа да не похваля Рилчани, че сѣ вече въ състоянїе да уважаватъ народнии си просвѣтитѣли, сѣщо тѣи не прѣмѣлѣваемъ, глѣто икономѣтъ мѣнастырски нарочно този дѣнь повика дюгери, да му работятъ въ метоха, макаръ и да не бѣ толкось нужда за работенїе; и това не е сичкото. Той отива въ дѣв. метохъ и съ една строга заповѣдъ, рѣкътъ на бабити: « Не си губете напрасно врѣмето, нѣ си зимайте чекрѣжити, уркити и чоранити, та си глѣдайте работата, като всякой дѣнь: то е ласкаска измислица, азъ ви думамъ, празникѣтъ пѣма ». Незная, Г-не Редакторе, съ какво браво ще задоволятъ старциити отъ Рил. обитѣлъ отца Пѣнѣи за доброто му поспїлванїе, кое за голѣмъ жалостъ крайно наскѣрби всѣкити селяни.

Ето добръ примѣръ за подражанїе отъ свѣщенството ни! св. отци! имамъ честь да ви рѣкъ, че мислїити ви дѣйствиїа, постыпки трѣбба да бѣдѣтъ за напредъ други, а не както до сега. — Ако жѣлаете да ви уважава, почита и има стадото ви, като доброжелатели на народа си бѣдете добри наставници и истинни проповѣдници на словото Божїе; защото въ противенъ случай ващата отговорностъ ще бѣде голѣма както прѣдъ Бога, така и прѣдъ челоуѣчеството.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

Конституционелъ казва че Французкото правителство глѣдало тронїасванїето на единъ Охенцолерна въ Мадридъ като едно побѣжденїе и застрашенїе за Французката политика. И сѣдователно французкото правителство было рѣшено да противостои енергически на проектити на Марешалъ Прима.

— Кабинетити лондонски, флорентїйски и виенски были расположены да съединятъ дипломатическото си дѣйствиѣ съ туй на Франция за да уравниятъ мѣжнотїити произведени отъ кандидатурата на князѣтъ Охенцолерна за царъ на Испанїя.

— Въ законодателното Французко тѣло Г. Кошери и нѣкои други депутати направели една интерпеллация върху случайността на възлизанїето на единъ пруски князь на испанскїятъ прѣстолъ. Г. Грамонъ, като отговарялъ на тая интерпеллация, казалъ че Марешалъ Примъ принесълъ испанската курона на князѣтъ Охенцолерна, който я прїелъ; нѣ Испанскїятъ наро-

дъ не са още произнесълъ. Правителството не познава наченатити договорения; слѣдователно той моли камарата да отложи разискуваніето, което за сега не може да окончатъ на никакъвъ резултатъ, Министрътъ на външните работи свършилъ като казалъ: Правителството въ сѣкой случай ще постоянствува въ положеніето на неутралността, която е пазило до сега, нъ не ще търпи щото една чужда сила да постави единъ князь на испанскія прѣстолъ, и да положи въ опасностъ честта и достолѣието на Франція. Правителството са повѣрва въ пріятелството на испанскія народъ и мъдростта на германскія народъ, нъ ако нѣговата надѣжда са излъжи, то ще направи длъжността си безъ двоумѣніе и слабостъ.

— Конституціонелъ казва че щомъ правителството са убѣди за упорствование то на испанското министерство относително за кандидатурата на князьтъ Охенцолерна, дипломатическити сношенія между двѣтъ страни ще са сѣхсатъ. Относително за Прусія, правителството не ще са задоволи съ забикалия, трѣба Прусія да откаже формално волята си на Охенцолерна да царува въ Испанія. Отъ друга страна телеграфътъ извѣсти че французкото правителство испратило вече на 7 юлія (н. к.) една депеша въ Берлинъ и че са съобщило съ силити върху положеніето.

— Въ законодателното французко тѣло, Г. Оливіеръ обявилъ че правителството желаяло мирътъ съ любовъ, съ честъ, и че ако войната стане необходима, правителството не ще я направи безъ съизволеніето на законодателното тѣло.

— Промѣненіята въ английскія кабинетъ са опрѣдѣлително рѣшили: Еарлъ Гранвилъ са избралъ министъръ на външните дѣла и Еарлъ Кимберлей министъръ на колоніити. Лордъ Кларендонъ са погребалъ на 4 юлія (н. к.) безъ никакво тържество въ Ватфордъ. Въ английската камара на обществата Г. Отвай като отговарялъ на Г. Хънри Булвера казалъ че правителството преди да са произнесе относително за проектътъ на сѣдебството въ Египетъ трѣба да испита египетскити кодици, които пріе.

— Г. Грантъ Дуфъ, подсекретаринътъ за Индія, като отговарялъ на Г. Голвея, казалъ че английското правителство е въ съобщеніе съ французкото правителство за да са споразумѣятъ за исправаніето на гидрографическата карта на суесскія заливъ и на червеното море, и че има надѣжда прѣдпріятіята да са наченатъ презъ октомврія или ноемврія. Морнингтъ Постъ са надѣва че Англія и другити сили ще принесатъ помощи за свършваніето на суесскія каналъ.

— Презъ пребиваніето на Г. Лесепса въ Лондонъ, дукътъ Сутерланъ направилъ на 5 юлія (н. к.) въ негова честъ единъ банкетъ; князьтъ Хасанъ, сынъ на Хадива, дукътъ Камбриджъ, Г. Гладстонъ почти сичкото дипломатическо тѣло и много лордове и членове отъ парламентътъ присѣдствували на този банкетъ. Г. Гладстонъ пилъ наздравница за Г. Лесепса и казалъ че най голѣмото дѣло на този вѣкъ надлѣжи на неговата енергія, отъ която сичкіятъ свѣтъ са ползува; Г. Лесепсъ, като отговорилъ, изразилъ признателността си и припомнилъ насърчваніята дадени на дѣлото му отъ Лорда Кларендона, и о-

бѣщаніето на Г. Гладстона за подкрѣпата на Англія.

— Една депеша отъ Мадридъ съ дата 6 юлія (н. к.) извѣства че кандидатурата на князьтъ Леополда Хоханцолерна са рѣшила. Кортезити щяли да са събератъ на 22 юлія, избираніето са опрѣдѣлило за 1 августа. Привърженцити на министерството са надѣватъ че новіятъ кандидатъ ще спечели повече отъ 200 гласа. Князьтъ Леополдъ ще прѣстигне въ Лондонъ на 1 ноемврія.

— Прусія ще има и тя своя партія на непримирими. Прогресиистната партія са раздѣлила на двѣ чѣсти. Ултрадикалцити съставили една нова партія, която, по примѣрътъ на своити едновѣрци отъ Парижъ, отхвърляла спогоженіята, и искала да задлѣжи кандидатити си да откажатъ сѣкакъвъ данѣкъ, сѣкакъвъ кредитъ на правителството.

— Една голѣма криза станала въ Берлинъ по причина на впечатленіето произведено въ Парижъ отъ кандидатурата на княза Охенцолерна.

— Прускія царъ щялъ да отиди прѣзъ юлія въ Вилхелмсхавенъ за да направи пригледъ на броняната флота на севѣрна Германія, която управлява князьтъ Адалбертъ.

— Въ Австрія избираніята слѣдватъ. Резултатътъ на избираніята въ Виена и Долна—Австрія е въобще благопріятенъ за старата централистна партія; обаче и младити, които сѣ партизани на примиреніето, сполучили нѣкои избиранія, даже въ столицата. Старити министри ГГ. Гискра и Брестлъ са избрали пакъ безъ никаква мъжнотія.

Чехити правятъ въ тая минута голѣми усилія за да са примирятъ съ Германцити установени въ Боемія и свикватъ много численни събрания съ цѣлъ да убѣдятъ тѣзи послѣднити, че и тѣ сѣщо трѣба да са глѣдатъ като граждани на царството на свѣтій Венцеслава и да търсятъ да придобіятъ припознаваніето на общото право на това царство. Тѣзи усилія за примиреніе сѣ останали до сега съвсѣмъ безплодни. Германцити отъ Боемія постоянствуватъ въ тѣхното невѣріе относително за общото право на куроната на св. Венцеслава и не отиватъ даже на събранията които ги призоваватъ.

— Рускіятъ Инвалидъ казва че Русія имала въ тая минута 566,490 бързомѣрни пушки, отъ които 357,232 отъ системата Кринкъ и 206,229 отъ системата Каролъ.

— Една депеша отъ Варсовія извѣства че едно сѣзаклятіе са открило противъ животътъ на Рускіятъ царъ. Полиціята са усилила.

— На 9 юлія (н. к.) станало въ Букурещъ въ сенатътъ потвърденіето на титлитъ на князь Куза, камарата още свършила потвърденіето на титлитъ на другити избранни депутати и наченала да работи него денъ въ публично засѣданіе.

— Индепанданца отъ Флоренція извѣства че министерска криза станала въ Атина.

— Извѣстіята отъ Пекинъ казватъ че едно възстаніе избухнало въ този градъ на 21 юнія (н. к.); яростта на населеніето са отправила най много противъ Французити: Консултътъ и обвѣреникътъ на Франція, както и много свѣщенници и калугери фрацузи са заклали Катедралната църква са

изгорила. Една депеша отъ истіятъ градъ съ дата 22 юнія извѣства че редътъ са установилъ и че чужденцити не сѣ безпокоили вече.

СѢКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Египетскія подкралъ пристигна тѣзи сръда въ столицата. Той са видѣ най напредъ съ Султана и слѣзе въ Еяліята си на Емиргіанъ.

— Н. П. Г. Паисія Врачански, който са намираше отъ нѣколко вртеме насамъ въ Пловдивъ доди въ Цериградъ.

— Пишатъ отъ Егри Дере Паланка че скопскія грѣчки владѣка былъ дошълъ въ този градъ и искалъ да служи въ черкова; нъ жителити, които сѣ Българи, нерачили и зетворили черковата.

— По слѣдствие на извѣстіето за кандидатурата на князь Лесполда Охенцолерна върху Испанскія прѣстолъ, консолидетата спаднахъ. Много хора са съспахъ.

— Научявами са че Г. С. Доброплодній са опрѣдѣлилъ за главенъ учителъ въ Силистра. Отборътъ е добъръ, най много въ отношеніе за разбуджаніето на Силистренското окръжіе и ній облажавими общината отъ този градъ за този отборъ.

— Въ знакъ на голѣмити му услуги, които е направилъ и прави на Имперіята, Н. И. В. Султанътъ удвои заплатата на Великіятъ Визиръ.

— Пишатъ отъ Брусса на Тюрки: Единъ миралай, който са заврѣщалъ отъ едно надзираніе въ този градъ, обявява че болѣстта наречена сифилизъ правяла тукъ голѣми упостомѣнія, че жени, млади момичета, дѣца, старци и най много млади момци са хващатъ отъ нея и че ако още малко са продължи тѣзи болѣсти събираніето на войска ще стане невъзможно.

— Едно силно землетресеніе станало на послѣдѣтъ въ Египетъ. Потърсваніята са устѣмили въ Александрія, Каиръ, Исмаила и въ сичкото на правленіе на источното крайморіе на червеното море.

— Едно минастерско окръжно писмо запрѣтило по вилаети кръгообращеніето на рускити капици.

ИЗВѢСТІЕ. По нѣкои независящи отъ менѣ причини, азъ сѣмъ принуденъ да отложя на неопрѣдѣлено вртеме печатаніето си на книгата ми: Наука за търговія и търговски книги, за което моля снисхожденіето на читащата публика, като ѣ принасямъ друга не по-маловажна, която привѣдохъ и допълнихъ, и която носи заглавие:

СВЯТА ГОРА (Атонъ).

Надѣя са че тая книга, която скоро е излязла и направи голѣмо впечатлѣніе, ще послужи много за освѣтлѣніе на нѣкои тъмни страни отъ животътъ на нашити (и въобще) калугери; ще обясни и причинити на баваніето въ работити по черковніятъ ни въпросъ, и — можеме ли да чакаме нѣщо добро за напредѣкътъ на калугерити?

Нъ, защото нѣмамъ сръдства да напечатамъ тая полезна, за народътъ ни книга, азъ моля читалищата изъ отечеството ни, да ми помогнатъ (колкото по-скоро толкози по-добре) за напечатаніето, и нѣка бждатъ увѣрени, че книгата заслужава да носи на страницити си имената нѣмъ.

Ето и съдържаніето на книгата:

I. — Въведеніе. — II. Първи впечатлѣнія въ Свята гора. — III. Общепителни мѣнастѣри (киновіи). — IV. Происхожденіето на святогорскити общини. — V. Испушенія. — VI. Келіоти-пустинници. — VII. Примѣри отъ благочестіе. — VIII. Свободни мѣнастѣри (идібрити). — IX. занатъ и търговія. — X. Състояніето на наукити въ Святагора. — XI. Искусвата. — XII. Болѣсти и врачуваніето нѣмъ. — XIII. Святогорско правителство. — XIV. Святогорската политика. — XV. Сръдства за живяніе. — XVI. Святогорски поклонници. — XVII. Епѣлогъ. — XVIII. Прибавленіе (споредъ най нови и точни бѣлѣжки, отъ достовѣрни пѣтници и очевидци за животътъ и нѣравити на калугерити отъ Хилиндарскія, Зогравскія и Рилскія мѣнастѣри. Кипріановскія мѣнастѣрь. Женскити мѣнастѣри въ Казанлъкъ, Калоферъ, и Габрово. Способътъ, който употребяватъ калугерити и калугеркити, когато идатъ по просія въ чужди страни. Заклученіе.

Книгата ще стане отъ 13 печатни листа (голѣмъ форматъ). Тя е вече готова. Цѣна 15 гроша.

Д. Енчевъ.

(Цариградъ, 30 Юніа 1870.)

— Ненадѣйната новина че Примъ е прине-
сълъ испанската курона на прускіятъ князь
Леополда Охенцолерна прѣдзанимава сичко. По-
ложеніето, което тѣзи новина произведе, спо-
редъ както новити телеграми го извѣстиватъ е
твърдъ важно. Споредъ тѣхъ сичкити вѣстници
отъ Парижъ държели единъ воененъ языкъ, и
доказвали съществуваніето на едно тайно по-
литическо сѣзакіятіе управлявано отъ Бизмарка
и Прима. Тѣ казвали че войната неможе да са
избѣгне другоаче освѣнь ако князьтъ Охенцо-
лерски земе назадъ приѣманіето си. Контъ
Бенедети, французски посланикъ въ Берлинъ
пристигналъ на 9 юліа въ Емсъ, нималъ съста-
нъкъ съ прускіятъ царъ за да иска отговорътъ
на Пруссія. Ако отговорътъ не е удовлетво-
рителенъ военни мѣрки щѣли тозъ часъ да са
земжтъ, прѣдосторожни мѣрки вече са зели.
Французкото правителство съобщило на кама-
рата положеніето и рѣшеніето си. Извѣстіето
за приѣманіето на кандидатурата отъ Охенцо-
лерна са на сѣкадъ приѣло студено освѣнь въ
Белгіа.

— Въ Законодателното тѣло, Г. Емилъ Оливіеръ
като отговарялъ на една интерпелляция на Г.
Делизла относително за принасяніето на испан-
ската курона казалъ, « че правителството не-
вѣрва да можѣ да разнекува днѣсь единъ въ-
просъ толкосъ важенъ и са задовольава да каже
че нѣговото най голѣмо желаніе, е като запази
честьта и народнитѣ желанія на Франция да на-
прави сичкити си усилія за да запази мирътъ
на свѣтътъ. » Сѣщо и Дукъ Грамонтъ, като
отговарялъ на нѣколко члена отъ дипломатиче-
ското тѣло изразилъ надѣжда че Охенцолернъ
не ще иска никогажъ една курона обагрена въ
французшка, испанска и пруска крѣвь.

— Въ Тулонъ шестъ кораба французски за
принасяніе са бързо въоруживали. Тѣ щѣли да
принесжтъ въ Франция отборътъ на французш-
ката войска въ Африка.

— Единъ телеграмъ отъ Парижъ увѣрва
че французкото правителство приѣло на 10
юліа сутринята една първа денеша отъ Прус-
сія, споредъ които кабинетътъ берлински са
обявлявалъ съвсѣмъ безинтересенъ въ работата
на Охенцолерна; французкото правителство не
са задовольавало отъ това разясненіе и искали
щото прускіятъ царъ да земе назадъ дадената
си воля на князьтъ Охенцолерна. Прускити вѣ-
стници държатъ и тѣ сѣщо единъ подобенъ я-
зыкъ, и казватъ че прускіятъ царъ свѣтъвалъ
даже Охенцолерна да не приѣма кандидатурата.
Севѣрната Германска газета казва
че въпросътъ за кандидатурата на испанскіятъ

прѣстолъ зависялъ само отъ Кортезити, че Гер-
манія ще остане неутрална, и че нищо не ще
оправдае чуждото намисаніе. Изъ слухъ са прѣ-
скало въ Парижъ че Пруссія перачала да са
произнесе предъ гласоподаваніето на Кортезити.

— Испанското правителство опровергало че
кандидатурата на Охенцолерна е била приго-
тивена въ една непріятелска цѣль кѣтъ Франция,
изъ че договаряніята са станали исклучително съ
князьтъ Охенцолерна а не съ Бизмарка.

— Завчера въ подѣла стана раздаваніето на
награди на Императорскіятъ Галата-Сарайски
лицей съ обикновенното тържество подъ прѣд-
сѣдателството на Великіятъ Визиръ.

— Споредъ извѣстіята на единъ пжтникъ
пристигналъ вчера сутра отъ Русчукъ, единъ
голѣмъ пожаръ избухналъ, прѣмѣналіятъ четвър-
тъкъ въ този градъ. Огъньтъ са появилъ на е-
динъ чѣсъ вечерята и траялъ до шестъ чѣса
презъ пощта. Около 300 дюкени, 5 хама и
1 джамія изгорѣли. Търговцити отървали твърдъ
малко отъ стокити си.

— Понеже слухове са раздаватъ отъ нѣ-
колко врѣме чрезъ българскіятъ печатъ отно-
сително до дѣйствіята на пародо-черковната бъл-
гарска комисія, членовети, отъ които тя са съ-
ставлява, имжтъ честь да съобщятъ на почтен-
ната публика слѣдующити :

Тѣзи членове, щомъ са сѣбрахж по царско
краде, заеха са съ съставяніето на единъ у-
ставъ, който, основанъ, съгласно съ царскіятъ
фирманъ, върху общити начала и правила на
православнѣжъ черкова да може свѣрѣменно да
отговаря частно и на нуждити въ които са на-
мира днѣсь българскіятъ народъ.

Началото на черкова си подала, тоестъ,
черковж управляемж непрепятственно отъ четири
равноправни священноначалници подъ прѣдсѣ-
дателство на единъ ексархъ митрополитъ, това
начало вече е рѣшено и прието отъ комисіятъ.
Членовете обаче на тазъ комисія сж намѣрили
въ разногласіе значително въ разнекованіето
което стана върху по ж и з н о с т ѣ т а или
приврѣменността на рѣченіятъ ексархъ. Единъ
отъ тѣхъ потвърдиа чи ексархътъ, веднажъ
избранъ канонически, трѣба законно да прѣдсѣ-
дателствува до животъ, други пакъ са провъз-
гласили за произвѣненіето му, поне веднѣжъ
въ петь години.

Впрочемъ, понеже дѣлото на комисіята сж
счита отъ всѣхъ неразлично само като единъ
кроежъ, на народътъ остава да каже чрезъ
прѣдставителити си послѣдната думж не само
върху тая важна точка но и върху цѣлій уставъ.

Отъ Писалището на комисіята.